

KAARINA RIIKONEN RATKAISEE

CRIME
TIME

TAIDEKAUPPIAS KATOAA

MARJA AARNIPURO

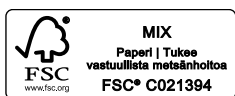
Marja Aarnipuro

Taidekauppias katoaa

Kaarina Riikonen ratkaisee, osa 9

Helsinki

1. painos

© 2026 Marja Aarnipuro
Kannen ulkoasu Perttu Lämsä
Taitto Noora Ohvo
ISBN 978-952-850-601-0

Painopaikka, EU 2026

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Mies tarttui häntä kurkusta kaksin käsin. Sormet puristui-
vat tiukasti kaulan ympärille. Tähänkö kaikki loppuu? hän
ajatteli. Korvissa humisi, ja hän tunsu tukehtuvansa. Hengi-
tys katkesi ensin korahduksiksi, sitten kokonaan. Mies
puristi ja puristi, niin kauan, ettei mitään ei enää ollut.

Luku 1

Anton Koivunen keskeytti väkivaltarikosyksikön aamupalaverin, kun hän näki tutun nimen näytöllä. Tämän soittajan puheluihin hän vastasi aina.

– Anteeksi, pieni hetki, minun täytyy ottaa tämä, rikosylikomisario sanoi nyökäten kohti puhelintaan ja nousi pöydästä.

Hän napautti luurinkuvaa ruudulla ja suuntasi ripein askelin käytävälle.

– Odotatko hetken, Lisa? hän sanoi puhelimeen, tällä kertaa pehmeämmällä äänellä. – Menen vähän rauhallisempaan paikkaan.

Linjan toisessa päässä oli Lisa Höglund, Antonin kouluaikainen ihastus, jota hän oli aikoinaan yrittänyt hurmata parhaansa mukaan. Luokkatoveri Erik Höglund oli kuitenkin vetänyt pidemmän korren ja valloittanut Lisan sydämen. Antonin ja Lisan yhteydenpito oli harventunut, mutta kuitenkin jatkunut, ja he olivat säilyttäneet ystävyytensä vuosikymmenten ajan.

Lisa oli nuorena ollut kaupunginosan kaunotar, eikä aika ollut himmentänyt hänen viehätysvoimaansa – ainakaan Antonin silmissä.

– Anton, olen niin huolissani, Lisa sanoi. Hänen äänensä värisi, ja Anton kuuli siinä levottomuutta. – Erik on kadonnut. En ymmärrä tätä yhtään.

– Mitä on tapahtunut? Anton kysyi otsa kurtistuen.

Lisa ja Erik pitivät antiikkiliikettä Punavuoreessa, ja heidät tunnettiin laajalti Helsingin taide- ja keräilijäpiireissä. Pariskunta suhtautui intohimoisesti alaansa, ja he viettivät käytännössä kaiken aikansa yhdessä – niin liikkeessä kuin vapaa-ajallakin. Lapsia Höglundeilla ei ollut, ja vuosien myötä heistä oli tullut erottamaton kaksikko, jopa niin tiiviisti yhteen kietoutunut, että Anton oli joskus miettinyt, ettei itse olisi pystynyt hengittämään moisessa symbioosissa.

– Mitä oikein tarkoitat? Miten niin Erik on kadonnut? Anton kysyi.

Lisa kertoi, että hän oli maanantaina lähtenyt liikkeestä tavallista aikaisemmin ja mennyt ystävättärensä kanssa Ate-neumiin katsomaan Ilja Repinin näyttelyä.

– Oliko hyvä?

Tilanteeseen sopimaton kysymys lipsahti kuvataidetta rakastavan Antonin suusta, ennen kuin hän ehti hillitä itsensä.

Lisa hymähti vaisusti linjan toisessa päässä.

– Kyllä se kannattaa käydä katsomassa, hän vastasi ja kertoi menneensä näyttelyn jälkeen vielä illalliselle ystävättären kanssa. – Tulin kotiin joskus kymmenen aikaan, mutta Erik ei ollut siellä. Se oli tosi outoa.

Pieni tauko. Anton huomasi, että huolestuttavasta tilanteesta huolimatta Lisa puhui johdonmukaisesti. Anton tiesi, mistä se johtui. Sokkivaiheessa ihmiset toimivat usein niin. He torjuivat tunteensa eivätkä suostuneet ajattelemaan pahinta.

– Hän ei tullut koko iltana, Lisa sanoi ja jatkoi ääni värähtäen: – Eikä koko yönä.

Anton vilkaisi kelloa. Se näytti kymmentä. Hänen pitäisi mennä.

– Kuulostaapa oudolta, ei yhtään Erikiltä, hän sanoi.
– Oletko koettanut soittaa hänelle?

– Olen tietenkin! Lisa tiuskaisi narkästyneenä. – Vaikka miten monta kertaa.

Antonkin oli tajunnut kysymyksensä typeryyden heti sen sanottuaan. Se oli tullut selkäytimestä. Kuului rutiiniin.

– Erikin puhelin on kiinni. Eikä hän tullut liikkeeseenkään tänä aamuna.

Lisa selitti, että hänellä itsellään olisi ollut vapaapäivä, ja myymäläapulainen oli ollut menossa Erikin avuksi.

– Mutta ovi oli turvalukossa ja liike pimeänä, kun hän tuli paikalle, Lisa jatkoi hiljaa. – Sellaista ei ole tapahtunut koskaan aikaisemmin.

Anton tunsu kiireen kutittelevan niskaansa, mutta hän ei voinut eikä halunnut lopettaa puhelua. Lisa oli hänen rakas ystävänsä. Lisa oli hänelle tärkeä ja sitä paitsi poissa tolaltaan.

Hän palasi neuvotteluhuoneen ovelle luuri korvallaan ja sanoi siihen hiljaa:

– Odota hetki, Lisa, pysy linjalla.

Sitten hän kurkisti huoneeseen ja sanoi siellä oleville:

– Minun täytyy lähteä sinne mediataloon.

Hänen katseensa osui pöydän ääressä istuvaan vaaleaan naiseen, jonka vatsanseutu oli kauniisti pyöristynyt.

– Jaana, voisitko hoitaa palaverin loppuun? Minulla on kiire studioon.

Rikosylikonstaapeli Jaana Hatakka nyökkäsi heti.

– Totta kai, mene vain.

Anton palasi käyttävään ja painoi puhelimen taas korvalleen.

– Oletko siellä vielä?

– Olen, tietenkin, Lisa vastasi. Hänen äänensä oli nyt hätäntyneempi. – Mutta mitä minä voin tehdä? Miten löydän Erikin? Pitääkö minun tehdä hänestä katoamisilmoitus?

Anton epäroi hetken. Hän tiesi, että Lisan toivo saattoi kadota, jos hän sanoisi yhdenkin väärän sanan, mutta hänen oli siitä huolimatta oltava rehellinen.

– Onko Erikillä ollut mitään terveysongelmia? hän kysyi pehmeästi.

– Sehän tässä kamalinta onkin, Lisa henkäisi.

Anton odotti jännityksellä, mitä oli tulossa.

– Erikillä diagnosoitiin vähän aikaa sitten Parkinsonin tauti. Eikä hänellä ole lääkkeitä mukanaan!

– Voi hemmetti! Antonilta pääsi. – Mitä siitä voi seurata?

– Vapinaa ja tasapaino-ongelmia ainakin aluksi, Lisa sanoi hiljaa.

Anton hengitti syvään ja mietti hetken seuraavaa kysymystään.

– Entä... Anteeksi Lisa, mutta minun on pakko kysyä tätä. Onko mahdollista, että Erik olisi sotkeutunut johonkin laittomaan? Tai ollut väärässä paikassa väärään aikaan?

– Mitä sinä vihjailet? Lisan ääni särähti terävänä.

– Tarkoitin vain, että voisiko olla kyse jostain rikoksesta?

– Mistä sinä oikein puhut?

Anton kuuli, miten Lisan huoli kääntyi puolustusreaktioksi. Hän tajusi, että ei ollut oikea hetki painostaa.

Hän käveli kohti työhuonettaan, ja samalla hänen mielessään pyörivät jo ammattilaisten rutiinikysymykset: milloin Erik oli viimeksi nähty, kuka oli nähnyt hänet, oliko liiketiloissa turvakamerat? Mutta samalla hän tunsikin rinnassaan epämiellyttävän puristuksen. Lisa oli aidosti pelossaan, ja tunne alkoi tarttua Antoniin.

– Kuulehan Lisa, minun on aivan pakko hoitaa yksi sovittu homma, mutta voisin tulla tapaamaan sinua vaikka yhdeltä. Sopiiko? Katsotaan sitten yhdessä, mihin ryhdytään.

– Yhdeltä! Lisa huudahti epätoivoisella äänellä. – Miten minä pysyn järjissäni siihen saakka?

– Koeta soittaa ystäville ja tuttaville, kysy onko kukaan kuullut Erikistä. Toiminta vie ajatukset muualle ainakin hetkeksi, Anton ehdotti.

– Entä sairaalat? Lisa kysyi. – Soitanko nekin läpi?

Anton kuuli pienen helpotuksen Lisan äänessä, kun tämä sai jotain tekemistä.

– Poliisi tarkistaa ne, jos siihen on syytä, Anton vastasi. – Nyt minun on pakko mennä, mutta pysyttele kotona siltä varalta, että Erik palaa.

– Enkä pysy! Lisa sanoi tiukasti. – Menen liikkeeseen. Tule sinne, kun ehdit.

Anton huokasi, vaikka tiesi, ettei Lisa ollut sellainen, joka istuisi toimettomana odottamassa.

Hän kiiruhti autolleen Pasilan poliisitalon parkkihalliin ja istui ratin taakse levottomat ajatukset mielessään pyörien. Työvuosien kokemuksesta hän aavisti, ettei tämä ollut mikään tavallinen katoaminen. Ei ollut lainkaan Erikin tapaista olla ilmoittamatta vaimolleen, missä liikkui.

Lisa ja Erik olivat niitä harvoja pareja, joiden yhteiselo Anton oli seurannut hiukan ihaillen ja – pakko myöntää – aavistuksen verran kadehtien. Hänet itsensä tunnettiin piintyneenä vanhanapoikana, eikä tuore seurusteluyritys oikeuslääkäri Saara Lindmanin kanssa ollut johtanut alkua pidemmälle. Rikosylikomisariona Anton tiesi liiankin hyvin, mitä hänen työnsä teki ihmissuhteille: murhat ja väkivaltarikokset ajoivat aina kaiken muun edelle. Ne veivät ajan ja valtasivat ajatukset, kunnes tapaukset oli ratkaistu.

Saarakaan ei ollut sitä jaksanut. Vaikka Anton oli yrittänyt ymmärtää kumppaniaan, hän oli myös huomannut, että Saaran pinnan alta oli löytynyt odottamattoman kylmä sävy.

Yhdessä asuminen oli tuntunut silloin vieraalta ajatukselta ja tuntui yhä. Mutta Lisan kohdalla... Anton hymähti itseksensä, vaikka tilanne oli kaikkea muuta kuin huvittava. Ehkä hänen sydämensä ei ollutkaan niin paatunut kuin hän oli kaikkien pettymysten jälkeen luullut.

Hän käänsi autonsa Itäväylälle ja ajoi kohti Herttoniemeä. Hän nousi ylös liittymästä ja suuntasi liikenneympeyrästä Kaarina Riikoselta saamiensa ohjeiden mukaan supermarketin parkkihalliin.

Ylimmällä tasolla oli tilaa, aivan kuten Kaarina oli luvannut. Toimittaja oli maininnut, että kaupan asiakkaat saivat pysäköidä sinne maksutta peräti neljäksi tunniksi.

– Ostat sitten vaikka jäätelön, jos omatunto alkaa soimata ja haluat osoittaa olevasi ostoksilla, Kaarina oli ohjeistanut huvittuneena.

Ehkä hän ostaisikin.

Luku 2

Puoli vuotta sitten Kaarina oli ottanut elämänsä riskin ja ryhtynyt yrittäjäksi. Yli viisikymppisenä hän oli irtisanoutunut Viikko-lehdestä kesken muutosneuvotteluiden ja perustanut viestintätoimiston yhdessä rikostoimittaja Pekka Nymanin ja Nizzasta Suomeen palanneen toimittajaystävänsä Elina Laakkosen kanssa.

Kun Kaarina oli ehdottanut Nymanille Elinaa kolmanneksi osakkaaksi, miehen ilme oli muuttunut oudon kireäksi. Hetken hämmästeltyään Kaarina muisti, mistä saattoi olla kyse: heidän yhteisestä Kanarian-matkastaan vuosien takaa.

Nyman ja hänen tyttöystävänsä Jaana Hatakka olivat lomailleet samassa hotellissa Kaarinan ja Jarin kanssa. Elina puolestaan oli lentänyt Nizzasta tapaamaan Kaarinaa. Lomaviikon mittaan eräs lihaksikas kuntosaliryrittäjä oli alkanut piirittää Jaanaa, ja mustasukkaisuuksissaan Pekka oli alkanut flirttailla Elinalle, joka otti nuoremman miehen huomion vastaan enemmän kuin mielellään. Reissun jälkipyykin selvittely oli kestänyt viikkokausia, mutta lopulta Jaana ja Pekka olivat saaneet sovittua välinsä.

Jaana oli yllättäen suhtautunut ajatukseen Elinan osakkuudesta varsin myötämieelisesti, tilannehan ei ollut enää ollenkaan entisensä. Jaana ja Pekka olivat juuri menneet naimisiin, muuttaneet yhteen, ja melko pian häiden jälkeen Jaana oli saanut tietää olevansa raskaana.

Viestintätoimiston nimeksi oli pitkän väännön jälkeen valikoitunut Kaapeli Media. Kun he olivat käyneet läpi kaikki mahdolliset kirjainyhdistelmät, kuten RiNyLa ja PekaELRi, Kaarina oli puuskahtanut turhautuneena:

– Olkoon sitten vaikka Kaapeli. Kaa niin kuin Kaarina, pe niin kuin Pekka...

– Ja eli niin kuin Elina. Tuohan on mahtava idea! Elina oli hihkaissut.

– Niin on! Pekka oli säestänyt. – Kaapeli viittaa viestintään ja tiedonvälitykseen, ja siitä saa myös hienon logon!

Kaapeli Media teki muutakin kuin lehtijuttuja: markkinointitekstejä, viestintäkonsultointia, videoita ja podcasteja – melkein mitä vain, mitä toimittajantaidoilla sai aikaan.

Kaarina teki Pekan kanssa Viikko-lehdelle suosittua true crime -podcastia, jossa poliisit kertoivat työstään tosielämän rikostapausten kautta. Ja nyt Helsingin poliisin väkivaltayksikön rikosylikomisario Anton Koivunen oli tulossa vieraaksi.

Kaarina oli tehnyt käsikirjoituksen valmiiksi jo hyvän aikaa sitten, mutta silti häntä hermostutti. Hän raotti studion sälekaihtimia ja kurkisti Hiihtomäentielle. Odotellessaan Antonia Kaarina oli kuin tulisilla hiilillä. Miehellä oli aina häneen sellainen vaikutus.

Kaapeli Medialla ei ollut omaa toimistoa, vaan he vuokrasivat co-working-tilaa Herttoniemen ytimeistä. Kaarina arvosti erityisesti uuden työpaikkansa sijaintia – häneltä

kului kotimatkaan vain neljä minuuttia. Niinpä hän saattoi käyttää koiria ulkona kesken päivän ja palata pikapikaa takaisin töihin.

Viisitoistavuotias cairnterrieri-herra Turre veteli mielellään sikeitä vaikka koko päivän, mutta nuorelle Tintille oli viisainta järjestää toimintaa – muuten se keksi sitä itse, eivätkä sen ideat olleet läheskään aina Kaarinan mieleen.

Kaarina näki sälekaihdinten välistä harteikkaan miehen, joka lähestyi toimistoa vetävin askelin. Anton oli tulossa. Kaarinan sydän alkoi lyödä tiheämmin, ja lämmin tunne levisi koko kehoon. Hän tarttui kiinni ikkunalaudasta, jotta ei horjahtaisi.

Anton lähestyi jo eläkeikää, mutta hänessä oli yhä sitä jotain. Uljas ryhti, harmaantuvat ohimot, pähkinänruskeat silmät ja matala ääni. Kaarina oli nähnyt miehen pari kertaa myös poliisin juhlaunivormussa, ja se oli ollut jo melkein liikaa.

Vaikka Kaarina oli viihdetoimittaja, hän oli ajautunut tekemään juttuja henkirikostapauksista yhdessä rikostoimittaja Pekka Nymanin kanssa. Niiden myötä hän oli myös tutustunut rikosylikomisario Anton Koivuseen, joka oli toiminut tutkinnanjohtajana useammassa murhajutussa, joista he olivat kirjoittaneet. Kaarinan ja Antonin välille oli kehittynyt poikkeuksellisen läheinen yhteistyösuhde. Kaarina kertoi rikospoliisille haastatteluissa selvittämiään asioita, ja vastineeksi tutkinnanjohtaja saattoi toisinaan paljastaa ensikäden tietoa henkirikostutkinnan edistymisestä. He arvostivat toisiaan ja viihtyivät toistensa seurassa, vaikka Kaarinan impulsiivisuus ja uhkarohkeus toisinaan aiheuttivatkin Antonille harmaita hiuksia.

Kaarina oli tukevasti naimisissa Jarinsa kanssa ja rakasti tätä lujasti, mutta ei nähnyt mitään pahaa siinä, että tunsi pientä kutkuttavaa ihastusta komeaan rikospoliisiin. Sitä ei tosin kannattanut myöntää Jarille. Vaikka aviomies oli itsekin kova flirttailemaan, hän oli myös armottoman mustasukkainen. Aivan kuten Kaarina itsekin.

Co-working-tilan ovikello soi.

– Minä menen! Kaarina hihkaisi ja kipaisi eteiseen.

– Kiitos kun tulit, hän sanoi hymyillen ja päästi Antonin sisään.

Jo ovella hän aisti rikospoliisin huumaavan partaveden tuoksun. Dolce & Gabbanaa, Kaarina tiesi tarkalleen, olihan hän käyttänyt yhdellä laivaristeilyllä toista tuntia parfymeriaosaston tuoksunäytteiden parissa ennen kuin oli osunut oikeaan. Hän oli ostanut pullollisen italialaistuosua Jarille, ihan vain saadakseen nauttia siitä myös kotona.

– Otatko kahvia? Kaarina kysyi. – Voidaan puhua vähän käsikirjoituksesta ennen kuin mennään studioon.

Hän vilkaisi kelloa. Perhana. Anton oli täsmällinen, kuten aina, mutta Pekka Nyman oli jälleen myöhässä.

Kaarina laski automaattista cappuccinot molemmille ja istahti pöydän ääreen Antonia vastapäätä.

– Onko töissä kiirettä? hän kysyi.

– Aina, Anton vastasi. – Töissä ja muutenkin.

– Ai jaa? Kaarina kohotti kulmiaan kiinnostuneena.

Hän oli työssään oppinut lukemaan hienovaraiset viitteet ihmisten puheista ja eleistä. Sana ”muutenkin” oli pieni, mutta paljonpuhuva merkki siitä, että jokin henkilökohmainen asia painoi Antonin mieltä.

– Mitä ne muut kiireet pitävät sisällään? hän kysyi.

– Täytyy vähän auttaa erästä ystävää, Anton sanoi väistään. – Ei mitään sen ihmeellisempää.

– Mutta se liittyy kuitenkin työhön? Kaarina jatkoi painostamista. – Se ystävän auttaminen?

Anton tiesi vanhastaan, ettei Kaarina lopettaisi utelua ennen kuin saisi tietää edes jotain.

– Sain äsken kuulla yhdestä mahdollisesta katoamisesta. Katsotaan nyt, mihin suuntaan se lähtee kehittymään.

– Kiinnostavaa! Kaarina innostui. – Kerro lisää. Kuka on kadonnut? Milloin? Onko lunnaita vaadittu?

– Tapausta ei ole virallisesti vielä edes avattu, Anton vastasi vaivaantuneena. – En voi kertoa enempää.

Kaarina ei niellyt selitystä sellaisenaan.

– No mutta, millainen tapaus se on? Kerro nyt vähän, hän yritti.

– Ei mitään virallista vielä, Anton toisti ja väisti.

– Katoamiset ovat kai poliisille aika hankalia juttuja? Kaarina vaihtoi taktiikkaa.

– Niin ovat. Ensimmäiseksi täytyy selvittää, onko henkilö häipynyt maisemista ihan omasta vapaasta tahdostaan, Anton selitti helpottuneena siitä, että keskustelu oli siirtynyt yleisemmälle, ammatilliselle tasolle. – Eikä se ole läheskään niin yksinkertaista kuin voisi kuvitella.

Kuka oikein oli kadonnut? Joku Antonin tuttuko? Kaarina pohti kuumeisesti. Anton ei näemmä aikonut kertoa enempää, joten hän päätti palata asiaan myöhemmin, oikealla hetkellä.

Hän selitti Antonille, miten oli ajatellut podcastin käsi-kirjoituksen etenevän, kun ovi lennähti auki.

– Anteeksi, kun olen myöhässä, Pekka Nyman huikaskasi rynnätessään sisään. – Itäkeskuksen kohdalla oli joku

rysäyttänyt päin valopylvästä ja liikenne seiso. En ole vielä oikein tottunut ennakoimaan matka-aikojaa tuolta maaseudulta.

Kaarina hymähti.

Pekka oli häiden jälkeen muuttanut Jaanansa kanssa Vartioharjuun, merelliseen pientalokaupunginosaan, jonne oli Helsingin keskustasta jonkin verran matkaa, mutta maaseuduksi sitä ei voinut parhaalla tahdollakaan nimitää, ellei sitten sattunut pitämään Itäväylää kärrypolkuna ja Alepaa kyläkauppana.

– Ei se mitään, Anton sanoi. – Mutta jos pian päästäisiin alkuun, niin ehdin yhdeksi Punavuoreen.

Kaarina vilkaisi Antonia sivusilmällä. Tämä oli maininnut tapaamisen ja vaikutti hermostuneelta. Mahtoiko kyse olla Saara Lindmanista, oikeuslääkäristä, jonka kanssa mies oli seurustellut vielä puolisen vuotta sitten? hän mietti. Mutta kuka siinä tapauksessa olisi kadonnut?

Studiassa Kaarina esitteli Antonille äänisuunnittelija Samin. Tämä kätteli rikospoliisia kohteliaasti ja kertoi, että hänen tehtävänsä oli huolehtia äänityksen laadusta ja toimia kellokallena.

– Sami tekee podcastiin myös välispiikit ja lisää erilaisia jännittäviä taustäääniä, jotta kuulijoiden kiinnostus ei pääse herpaantumaan, Kaarina selitti.

– Mielenkiintoista, Anton sanoi. – Vähän kuin kuunnelmissa ennen vanhaan.

Kaarina hätkähti kommenttia, joka kuulosti melko vanhahtavalta. Hän tarkasteli Antonia vaivihkaa. Ryhdikäs ja komea, hieman hopeaa hiuksissa, mutta vanha ja ajastaan jäljessä? Ei kai nyt sentään.

He asettuivat pyöreän pöydän ääreen, vetivät mikrofonit lähemmäs ja nostivat kuulokkeet korvilleen. Sami pyysi jokaiselta ääninäytteen. Kun hän sitten kohotti peukaloaan merkiksi, että kaikki oli valmista, Kaarina katsoi Antonia silmiin, nyökkäsi ja aloitti:

– Esitutkinta-podcastista päivää. Minä olen Kaarina Riikonen, ja kanssani studiossa on totuttuun tapaan kollegani, rikostoimittaja Pekka Nyman.

– Heipä hei, Nyman sanoi.

– Tänään meillä onkin erityisen kiinnostava vieras, pitkän linjan tutkinnanjohtaja, jolla on kokemusta vaikka muille jakaa. Tervetuloa mukaan Esitutkintaan, rikosylikomisario Anton Koivunen.

– Kiitos kutsusta, Anton sanoi. – Tuon esittelyn perusteella kuulosti melkein siltä kuin joutaisin jo keinutuoliin. Ja minä kun luulin olevani mies parhaassa iässä.

Kaarina kohtasi miehen kujeilevat silmät ja punastui.

– Niinhän sinä oletkin! Kokemuksen myötä karisma vain kasvaa! hän sanoi ja huiskaisi hämmennyksissään kädellään niin, että sormet kopsahtivat mikrofoniin. – Oho, anteeksi! Alan näköjään tässä samalla hajottaa studiota.

Kaarina kokosi itsensä, suoristi ryhtinsä ja vilkaisi käsi-kirjoitusta. Hän kertasi nopeasti Antonin uran tärkeimmät käänteet ja siirtyi sitten nykypäivään.

– Mitäs tutkinnanjohtajalla on tällä hetkellä työpöydällä?

– Vaikka sinä et taida paljon pöydän takana istuskella, Nyman puuttui puheeseen. – Sinuthan tunnetaan siitä, että ilmestyt rikospaikoille ja osallistut myös kuulusteluihin. Eikö niin?

KUN ARVOSTETTU TAIDEKAUPPIAS KATOAA, TARVITAAN TAAS TOIMITTAJA KAARINA RIIKOSTA.

Helsinkiiläinen taidekauppias Erik Höglund katoaa jälkiä jättämättä antiikkiliikkeensä edustalta. Hänen vaimonsa kääntyy rikosylikomisario Anton Koivusen puoleen. Poliisi suhtautuu asiaan varovaisesti, kunnes esiin astuu laitapuolen kulkija, jolla on yllättävän tarkka silmä.

Samaan aikaan toimittaja Kaarina Riikonen nauhoittaa rikospodcastia, jonka vieraaksi saapunut Anton lipsauttaa jotain, mitä ei olisi pitänyt. Kaarinan uteliaisuus herää, eikä hän hellitä ennen kuin on saanut selville, mitä taidekauppiaille todella tapahtui.

Tutkimukset vievät Kaarinan antiikkikauppojen hämyyn, vanhojen riitojen jäljille ja taidemaailman kulisseihin, joissa aitous on joskus vain hyvä tarina. Mikä on kilpailevan taidekauppiaan todellinen rooli? Onko Erik Höglund kidnappattu tai edes elossa?

Koukuttavassa cozy crime -dekkarissa Kaarina Riikosen sinnikkyys vie lukijan taidevääreännösten, katkerien kaunojen ja uusien paljastuksen sokkeloon. Taidekauppiaan menneisyydestä nousee esiin asioita, jotka muuttavat kaiken. Hän ei ollut se mies, joksi läheiset häntä luulivat.

**CRIME
TIME**